

Lovas István - Megkergült az Amerikai Külügyminisztérium?

2014 március 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A múlt héten hozta nyilvánosságra az USA külügyminisztériuma a tavalyi évre vonatkozó úgynevezett országjelentéseit. Azzal a céllal, hogy bemutassák, mi a helyzet az emberi jogokkal a világon.

NÁLUNK TÖBB A BAJ AZ EMBERI JOGOKKAL, MINT IRÁNBAN VAGY AKÁR ÉSZAK-KOREÁBAN

A washingtoni emberjogi értékelések tendenciózus bemutatásakor igen egyszerű, földhöz ragadt logikát követek, amely a nagy ütemben a szigorodó véleménykontroll irányába haladó „demokratikus” nyugati világban netán populistának bélyegezhető.

Ez abból a feltételezésből áll, hogy egy elfogulatlan szemlélné magától értetődően ténik az, hogy minél több baj van egy adott ország emberjogi helyzetével, annál terjedelmesebb az arról szóló jelentés. Például: ha egy országban nem kínoznak embert, akkor a kínzásról szóló fejezetnek vagy alfejezetnek üresnek kell lennie, illetve az kimarad. Populistán szólva.

Nézzünk erre egy példát. Az amerikai külügyminisztérium Dániával foglalkozó jelentése 17 oldal terjedelmű. Benne az „Eltűnés” alfejezet egyetlen mondatot tartalmaz: „Nem voltak jelentések politikailag motivált eltűnésekről”. A 21 oldalas finnországi jelentés ezen alfejezetének címe után ugyanez a mondat következik.

Vagyis: nincs probléma, nincs szöveg (szószaporítás). (Nincs ember, nincs probléma, mondta egykor bajsza alatt

mosolyogva Jozsif Visszarionovics Sztálin véreskez? tömeggyilkos, Rooseveltnél „Joe bátyám”-ja.)

Megfordítva: minél több a baj, annál több a kifogásolni való, és ennek megfelelően, annál hosszabbnak kellene lennie a jelentésnek.

A hazánkra vonatkozó amerikai emberjogi jelentés 58 oldal terjedelmű. Vagyis: rengeteg a probléma velünk. Hogy ezt a „rengeteg” jelzőt perspektívába helyezzük, íme az USA más országairól összeállított jelentéseinek hossza (zárójelben az oldalszám): Svájc (25), Szlovákia (31), Románia (34), Szerbia (34), Törökország (51), Szingapúr (33) – és most válik igazán izgalmassá a hazánkra nézve hátrányos helyzetű összehasonlítás -, Szaúd-Arábia (47), Kuba (30), Irán (50), Üzbegisztán (40), Tádzsikisztán (30), Eritrea (25), Közép-Afrikai Köztársaság (34), Szudán (44), Szomália (36), Egyenlítői Guinea (24). A lista nem teljes, de oldalszámában a kép ugyanaz: Magyarországon „kilóra mérve” is több a baj bármelyik zsarnokságnál is. Több mint az Amerikában? sellenségnek kikiáltott, emberjogilag is naponta mételyezett 76 milliós Iránban, mint Asszad Szíriájában, ahol az embereket rutinszerűen bombázzák ki lakóhelyükről vagy kínozzák halálra, vagy mint Szaúd-Arábiában, Amerika stratégiai partnerországában, ahol a homoszexualitás gyakorlásának „jutalma” leginkább a halálbüntetés, enyhébb esetben a bebörtönzés. (Hogy az amerikai emberjogi jelentéstevőknek miért kerülte el a melegekkel szembeni rijadi fellépés, annak gondolatát a sivatagi szél fújta el.)

Most pedig vessünk egy pillantást a 2013-as évet összefoglaló Magyarország-jelentésre. De mielőtt ezt megtennénk, „üssük fel” a 2006-os Magyarországot bemutató amerikai külügyi jelentést is, amely így foglalta össze a szemkilövetésben tobzódó emberjogi helyzetünket majdnem fele akkora terjedelemben, mint a 2013-as: „A kormány általában tiszteletben tartotta polgárai emberi jogait”. A 2006-évi helyzetre térve igen sokszor idézi a gyurcsányista Gönczöl-jelentést, amelynek nyomán az amerikai jelentés leszögezi, a kormány alapvetően betartotta a gyülekezési- és egyéb szabadságjogokat.

Mielőtt azonban tovább lépnénk a tavalyi helyzetet felmérő jelentésre, emlékeztessünk arra, hogy annak két fő pillére a budapesti amerikai nagykövetség és a nem kis részben amerikai forrásból pénzelt hazai emberjogi szervezetek értékelése.

Az elbbiről tudni kell, hogy a Szabadság-téri erdítőmény munkatársai túlnyomórészt azok, illetve azok hozzátartozói vagy közvetlen ismerősei, akiket 1990 előtt az USA követség toborzott az akkori kommunista rendszer titkosszolgálatának jóváhagyásával. Úgy, hogy e toborzás földrajzi alakja olyan tojáshoz hasonlít, amelynek déli csúcsa az USA nagykövetség épületét érinti, az északi pedig az Árpád-hídnál ér véget. És hogy e környék domináns politikai vonzalma milyen, annak megismeréséhez elegendő az elmúlt majd két és fél évtized szavazási eredményeire egy futó pillantást vetni.

Azóta minden – ismétlem, minden – amerikai nagykövetségi értékelés vagy budapesti, illetve washingtoni megjelenítés hazánk helyzetéről teljesen véletlenül pontosan azonos azzal, mint amit e követségi személyzet gondol róla, illetve mint amit a velük teljes mértékben azonos frekvencián mozgó hazai balliberális véleményformálók – és nyomukban az idegen nyelvű sajtó - propagálnak arról. És akik egyhangú, szegényes „toposzpreferenciáját” hűen tükrözi a budapesti amerikai nagykövetség honlapjának visszatérő témái, amelyek markánsan elütnek a világ más országaiban működő washingtoni képviseltek honlapjai témakinálatától.

Most pedig nézzük a konkrét jelentést, amelynek egyoldalas összefoglalóját követő legelső fejezete ezt a címet viseli: „Az élettől való önkényes vagy törvénytelen megfosztás”.

E szöveg harmadik bekezdése a 98 éves korában elhunyt Csatáry Lászlóról szól, akit a magyar hatóság háborús bűnökért állított törvényszék elé. A szöveg pusztán ismertetés anélkül, hogy egyetlen szóval is bírálná a magyar hatóságok lépéseit. De akkor mi köze van az egésznek az „élettől való önkényes vagy törvénytelen megfosztáshoz”?

A Magyarország vonatkozó jelentésben oldalakat tölt meg a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság állítólag fenyegető jelenléte abban a magyar médiában, amely a nyugati világban a legútszélibb hangan támadhatja a kormányt mindenfajta szankciók kiszabása nélkül, bármilyen hazugságot feltáalva, meg sem említve azt az internetes szférát – tehát a ma már a legtöbbször elérhető médiafelületet -, ahol sokszorosan hátrányban van a jobboldali média.

Az antiszemitizmus fejezete a mi esetünkben öt oldal terjedelemben tárgyalja azt a témát, amelyet a Franciaországról szóló amerikai jelentés fél oldalon fejt ki, miközben a két országban a zsidóság helyzete össze nem hasonlítható. A franciaíknál zsidónak lenni életveszélyes, állítja a franciaországi zsidók tanácsa (CRIF).

Hogy itt is felfújtt terjedelemtől van szó, azt károsan bizonyítja az a „tévedés”, hogy a 2013-as évre vonatkozó jelentésbe idei, 2014-es elemek is bekerültek, méghozzá olyanok - Lázár János államtitkár és Orbán Viktor miniszterelnök kijelentései -, amelyeknek semmi keresnivalójuk nincs az antiszemitizmussal foglalkozó fejezetben. „Szerencse” viszont, hogy Szerbiában az ott élő magyarokat illetően a Washingtonban összeállított jelentés mindent rendben talál, és csak abban a szöveggörnyezetben említi őket, hogy a népesség 16,7 százalékát kitevő nemzetiségek közül a legtöbben a magyarok vannak.

Amikor politikusaink ilyenkor azt ismételtetik, hazánk a nyugati szövetségesi rendszer tagja, Szöul, Szingapúr, Peking és Tajpej felé fordulva várom azt a támadást, amely nem szövetségeseink részéről marad el immár a rendszerváltás óta. Mert a populista logika szerint, ha a baráti szövetségeseink naponta rúgnak szügyön bennünket

és különösen bennünket, akkor dupla ilyen lórúgás lenne elvárható nem szövetségeseink?! Csak azt nem értem a logika jegyében, hogy mi miért nem rúgunk soha vissza?

Lovas István

(Magyar Nemzet, 2014-03-04)

forrás: Lovas István facebook oldala

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló